

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 75
כ"ו ניסן תש"ע
שמיני

זמני השבת:
בנימת השבת: 17:45
יציאת השבת: 18:44

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"וַיִּקְוּוּ בְנֵי-אֶהֱרָן... וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה', וַתֹּאכַל אוֹתָם; וַיָּמָתוּ, לִפְנֵי ה'."
(ויקרא, ו' א-ב')

באמצע הסעודה, שאל המלך אם כל התושבים נוכחים... בדקו ומצאו שאדם אחד נעדר מחמת חוליו, פנה המלך לרופא: "זה הזמן להוכיח את עצמך, לך טפל בחולה ורפא אותו". הרופא עשה כדבר המלך, נתן לו כמה תרופות, וחזר והנה לאחר מספר שעות החולה נפטרה...

משל למלך אחד שרצה לבנות עיר אשר כל תושביה יהיו מרוצים, קרא לאדריכל מומחה ואמר לו לתכנן עיר כזו ולבנותה. עשה

האדריכל את ציווי המלך, ובנה עיר לתפארת, דירות מרווחת, מעיינות, גינות ופרדסים וכדומה. העיר התאכלסה.

לאחר זמן בא המלך לבדוק את העיר ולראות האם באמת תושביה מרוצים... ערכו לו קבלת פנים חמה וסעודת מלכים. באמצע הסעודה, שאל המלך האם כולם מרוצים מהעיר? ענו כולם שהם מרוצים מאוד, שאל המלך: "יש למישהו איזו שהיא תלונה?" והנה קם אדם אחד ואמר למלך שבעיר הזאת אין רופא... מיד הבטיח המלך שיגיע רופא מומחה לעיר...

ביום שהגיע הרופא יצאו כולם לקבל את פניו וגם המלך נכח ביום זה. הרופא נדהם מקבלת פנים זו וחשב בלבבו, האנשים האלו לא מבינים מה זה רופא ומה תפקידו, בחושבם שרופא הכל יכול ובידו להיות פוקח עיוורים, מחיה מתים...

כל התושבים נפלו על פניהם, "הזהו הרופא הגדול?!". שאלו המלך: "ממה מת החולה, הרי לא היה חולה מסוכן? ענה הרופא: "אני הרגתיהו". נדהם המלך מתשובתו...

נימק הרופא את מעשיו: "אילו הייתי מרפא את החולה היה נגרם נזק לתושבי העיר הזאת, מאחר והכל היו סומכים עלי כי בכוחי להביא מזור לכל מכאוב וממילא לא היו שומרים על בריאותם, רצוני היה כי ידעו התושבים כי יכולתי מוגבלת ואין בכוחי תמיד להושיע". קבל המלך את נימוקו ונוכח לדעת שעשה זאת בחכמה.

כן לענייננו, לפני שהיה המשכן, היו ישראל נזהרים שלא לחטוא, כי אין מי שיכפר עליהם "ואיש בחטאו יומת", אבל לאחר שהוקם המשכן, נשקפה סכנה שבנ"י יחשבו שמעתה הם חופשיים לעשות כרצונם והקרבות יכפרו עליהם, והיה צריך להוציא מלבם מחשבה מוטעית זו ולכן הרג ה' את נדב ואביהו בעת הקמת המשכן למרות שעשו חטא קל מאוד ולא הועילה להם זכותם שהם בני אהרון ואזי נפלה אימה ופחד על כל ישראל מלחטוא.

מתוך "אוצרות התורה" מתוך "שערי הארמון"

"וַיָּצֵא, הַחֹסֵידָה"
(ויקרא, י"א, י"ט)
"החסידה" היא הנקטלה ללועדים ידועים בשנה (סאן עזרא)
אלה הנהגים בחסידות
"ללועדים ידועים בשנה" היינו רק בילימ הנקטלים ובימי הלועד, הרי הם בבחינת עוף בלילה...
"תורת הפרשה" לתוך "כללי טורות" לשלנו של הר' לקוצק

למד לשתוק-
בדי שתוכל
לדבר
די מגדל מוזיקה

הגמל התקנא
באחרים שיש להם קרניים.
הלך לבקש קרניים ובינתיים גזזו ממנו את אוזניו.
וכן יארע לכל **הרודף אחר תאוותיו לא ישיגם**
כרצונו ויפסיד עולמו התמיד!!
עפ"י מגורת המאור

כשמת בנו של רבן יוחנן בן זכאי נכנסו תלמידיו לנחמו, נכנס ר' אליעזר וישב לפניו ואמר לו: "רבי, רצונך שאומר דבר לפניך?" אמר לו ר' יוחנן בן זכאי: "אמור", אמר לו: "אדם הראשון היה לו בן ומת וקיבל עליו תנחומין שנא'

"וידע אדם עוד... אף אתה קבל תנחומין". אמר לו: "לא די לי שאני מצטער בעצמי אלא שהזכרת לי צערו של אדם הראשון". נכנס ר' יהושע לפניו ואמר לו: "איוב היו לו בנים ובנות ומתו כולם ביום אחד וקיבל עליהם תנחומין שנא' " ה' נתן ה' לקח יהי שם ...". אמר לו: "לא די לי שאני מצטער בעצמי אלא שהזכרת לי צערו של איוב".

לבסוף נכנס ר' אלעזר בן עזריה, כיון שראהו אמר לשמשו: "טול כלי ולך אחרי לבית המרחץ לפי שאדם גדול הוא ואיני יכול לעמוד בו", נכנס וישב לפניו ואמר לו: "משל לאדם שהפקיד אצלו המלך פיקדון, בכל יום ויום היה בוכה וצועק ואומר אוי לי אימתי אצא מן הפקדון הזה בשלום, אף אתה ר' היה לך בן וקרא בתורה מקרא נביאים וכתובים, משנה הלכות ואגדות ונפטר מהעולם ללא חטא ויש לך לקבל עליו תנחומים שהחזרת פקדונך בשלום". אמר לו רבן יוחנן בן זכאי: "ר' אלעזר בני, נחמתי כדרך שבני אדם מנחמים".

"תורת הפרשה" מתוך "אבות דר' נתן"

הוא מתונים בדין

כלומר כשמידת הדין מתוחה על האדם ורואה שיסורים באים עליו אל יכעוס ויטיח דברים כלפי מעלה חלילה, אלא ידום ויהיה מתון ויקווה אל ה', עד שיהפך לו הרעה לטובה.

~ הרב יוסף חיים זיע"א בספרו חסדי אבות ~

חסידה נקראת בשמה על שם החסד שעושה עם חברותיה ומאחר שכן מדוע אסורה היא באכילה? מפני שהחסד שעושה הוא עם חברותיה ולא עם בני ביתה.

ומכאן מוסר גדול לאדם שקודם כל צריך למלא חובתו כלפי אנשי ביתו ואשתו ואחר כך עם שאר משפחתו, ולאחר מכן עם שאר בני עמו.

בעלי המוסר

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

אע"פ ששינינו במשנה (ברכות טו):

"קרא ולא דקדק באותיותיה"

יצא" היינו דווקא בדיעבד, אבל לכתחילה צריך לקרוא את 'שמע' בדקדוק. וכבר כתב רבינו הרמב"ם (קריאת שמע פ"ב ה"ט): "כיצד ידקדק? ישמור שלא ירפה החזק ולא יחזיק הרפה, ולא יניח הנד ולא יניד הנח".

"שלא ירפה החזק ולא יחזיק הרפה" - פירוש הדבר, כל אות שיש בה דגש צריך לכפול אותה, כאילו היו כאן שתי אותיות, לדוגמא "האלֶה" צריך לקרוא כך "האלֶ-לֶה", "ושננתם" צריך לקרוא כך "ושנֶ-ננתם". דגש זה מכונה 'דגש חזק'. ואם לא דקדק בקריאה נמצא שהחסיר אות בקריאת המילה.

אבל באותיות בג.ד.כ.פ.ת. מודגשות, ישנה אפשרות שהדגש הוא 'דגש חזק' דהיינו שבא להכפיל את האות, וישנה אפשרות שהדגש הוא 'דגש קל', דהיינו שבא להבחין בין שתי צורות ההגייה של אותיות אלו, לדוגמא "ואהבת" האות ב"ת נהגית כמו אות V בלועזית, לעומת זאת "בכל" האות ב"ת נהגית כמו אות B בלועזית.

"לא יניח הנד ולא יניד הנח" - פירוש הדבר, ישנם שתי צורות הגייה לניקוד ה-שווא, האחת 'שווא נע' לדוגמא 'שמע' צריך לקרוא את האות ש"ן כאילו היא מנוקדת ב-'צירי' חטופה (ובהגייה התימנית, כאילו היא מנוקדת ב-'פתח' חטופה). השנית 'שווא נח' לדוגמא "ואהבֶת" צריך לקרוא את האות ב"ת ביחד עם הה"א כאילו כתוב "הב".

ובזכות הדקדוק בקריאת רמ"ח (248) תיבות שבקריאת שמע, וישלמו לו כל רמ"ח (248) איברים שבגופו.

הר"א מוילנא זיע"א כתב באיגרת ששלח לבני ביתו שציקר התשובה לא סיוגופים ותעניות וגלגולי שלה וכו' רק ברסן פיו וזה כל פרי העולם הבא.

וכל רגע שאדם חוסם פיו זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער. וע"י שמירת הפה משתמרת הנפש מכל חטא, אבל המרחיב שפתיו ומדבר דברים בטלים אעפ"י שיש לו נפש טובה ועושה מצוות הרבה הרי שע"י דברים בטלים כל תשוקתו לדבר מצווה וללימוד תורה מתבטלים!! ולא פלא שאח"כ יורד האדם ברוחניות ומרגיש קרירות בעבודת ה' שלו הכל בגלל דברים בטלים שמחלישים את החשק לתורה ולמצוות.

~ מתוך בני בנימין ~